

LBRIS

We know
books

SABLE SORENSEN

**DIRE
BOUND**

**LEGĂMÂNTUL
STRĂVECHI**

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Capitolul 1

Sângele îmi picură în ochiul drept. O dată. De două ori. Mă orbește și mă arde în același timp. Scâncesc îndurerată. Chiar arde al naibii de tare!

Durerea e reală.

Scâncetul însă nu.

Dacă am învățat un lucru în cei 23 de ani de viață, acela e că bărbații se simt mai încrezători când văd femei care suferă. Asta pare să trezească ceva instinctiv din adâncul lor, care le dă impresia că se află într-o poziție de superioritate, deși dovada logică le arată opusul.

Încrederea în sine îi face pe bărbați neatenți.

Iar bărbații neatenți sunt niște ținte ușoare.

În seara asta ne aflăm într-un depozit vechi de vin din cartierul de sud, iar aerul e îmbibat cu aroma fructelor putrezite. La marginea ringului sunt torțe aprinse, care ne luminează lupta și învăluie totul în umbre contorsionate ce dansează. Mulțimea e tăcută, așteaptă urmarea cu sufletul la gură, dar, chiar și așa, camera pare plină.

Foarte bine! O mulțime mai mare înseamnă câștiguri mai mari.

Aud pași greoi în timp ce rivalul meu se apropie lent de mine. E un bărbat mare și voinic, mai înalt cu 15 centimetri. Probabil

are impresia că asta îl face mai puternic. Nu e genul care înțelege cât de letală poate fi gentilețea.

– O să regreti că te-ai născut, fetițo! O să te desfigurez într-un asemenea hal, că nu vor putea să-ți țină coșciugul deschis.

Pe sfânta zeiță, ce plictisitor e tipul ăsta! Dar mulțimea e încântată, dacă e să mă iau după strigătele frenetice.

Îmi curge și mai mult sânge în ochi. Trebuie să recunosc, m-a prins bine cu croșeul de dreapta în frunte.

Întorc capul într-o parte, prefăcându-mă slăbită. Îmi lipesc obrazul de podeaua murdară. Observ mișcare în mulțime. Cineva se apropie de marginea ringului.

E Lee. Probabil a ieșit de la muncă.

Își încrucișează brațele musculoase pe pieptul lat. Tunica lui impecabilă de mesager îl scoate în evidență în locul ăsta mizera-bil. Mă privește amuzat, ridicând dintr-o sprânceană.

Mai că îl aud cum spune, cu vocea lui groasă: „Meryn, nu te mai juca cu el! Termină odată treaba, ca să ne continuăm seara!”

Bineînțeles că are dreptate. Aș prefera să fiu în poala lui acum decât cu fața lipită de jegul ăsta.

Bun. E momentul să termin spectacolul.

Rivalul meu se apropie și scot din nou un geamăt. Aștept să ajungă în locul perfect. Nici măcar nu observă capcana pe care i-am întins-o, deși e evidentă și folosesc mișcarea asta în aproape fiecare luptă.

Nu vrea să o vadă, pentru că i-am dat încredere. E convins că el o să fie cel care o s-o doboare pe Meryn Cooper, infama Măță Vagaboandă a cartierului de est.

Ce idiot!

Într-un final, ajunge lângă mine. Se pregătește să mă prindă, să se așeze pe mine sau să mă stranguleze. Ceva previzibil. Mulțimea urlă din nou, camera fiind plină de jucători beți agitați care speră că rivalul meu o să-mi vină de hac și că n-au pariat degeaba împotriva femeii.

Se apleacă spre mine și respirația lui infectă mă lovește din plin. Atunci acționez.

Îmi înfășor piciorul în jurul piciorului lui și înfig cu forță călcâiul în spatele genunchiului său. Apoi mă rostogolesc, dându-mă din calea lui și ridicându-mă în picioare.

– La naiba!

Se lovește așa tare de podea, că aceasta se cutremură sub mine. Tot aerul îi părăsește cu zgomot plămâni.

Bărbatul se ridică în palme, dar, înainte să ajungă mai departe, atac. Îl lovesc în nas și mă desfăt cu zgomotul care se aude când se sparge. Un șuvoi de sânge roșu intens i se revarsă pe față, curgând pe podea. Bărbatul cade în fund.

Înainte să apuce să-și revină din nou, îl atac și îi dau un genunchi între picioare ca să nu se ridice. Apoi îl țin lipit de podea și îl lovesc iar și iar peste față. Scopul meu nu e să-l omor. Oi lupta eu murdar, dar nu așa. Însă mă asigur că nu poate să se ridice.

Pumnii mi se crapă pe la cicatrici și bătăături și sângele îmi șiroiește printre degetele încordate. Pentru o clipă, îmi dau voie să mă bucur de valul de adrenalină adus de durere și de felul în care îmi limpezește gândirea.

Apoi apăs cu brațul pe gâtul bărbatului, în timp ce îngână:

– Mă dau bătut!

Îi dau o palmă. Doar de distracție, ca să văd cum îi zboară capul într-o parte.

– Mai tare! Mai cu suflet! Să te audă până la castel.

– Cedez!

Mulțimea erupe în bombăneli furioase când îi dau drumul bărbatului și mă ridic pentru a-mi șterge sângele de pe braț. Gazda spectacolului din seara asta, un bărbat voinic cu mustață groasă, intră în ring, îmi ridică mâna și declară:

– Măță Vagaboandă a câștigat. Următoarea luptă începe în douăzeci de minute.

Cei din public încep să facă schimb de bani, recompensa ajungând la cei câțiva destul de înțelepți cât să parieze pe mine.

Mereu sunt surprinsă de câți oameni pariază pe bărbat, deși trecutul le-a arătat că nu ar trebui s-o facă.

Un prosop mă lovește peste față și îl dau laoparte. Îl văd pe Igor, antrenorul și vecinul meu, cum mă analizează cu o expresie imposibil de citit. Ies din ring și mă duc la el, cu mâna întinsă.

– Totul se reduce la bani cu tine, nu-i așa? mormăie Igor.

– Cu mine? Flutur din gene și îmi mențin tonul voios și dulce. O doamnă rafinată ca mine nu s-ar gândi niciodată la ceva atât de vulgar precum banii. Mie-mi pasă doar de ceai, rochii și bârfe.

– Ai grijă, o să-ți sângereze din nou rana aia din frunte! Igor îmi dă banii câștigați. Bravo, puștoaico! A durat cam mult pentru gustul meu. Ar trebui să te faci actriță, la ce scâncete îndurerate ai scos.

Ridic din umeri, număr banii și fac niște calcule rapide. Azi am câștigat opt arginți. Cu banii ăștia, o să acopăr medicamentele mamei pentru următoarele două săptămâni.

– Igor, știi că mulțimea vrea să simtă speranță. E mai distractiv pentru toți dacă lumea trăiește cu impresia că rivalul meu chiar are o șansă.

– Fă orice e nevoie ca să câștigi, puștoaico! Îmi dă sticla de apă și o dau pe gât. Davey organizează o luptă peste două săptămâni în Colbridge. Îl mai ții minte pe idiotul alunecos de anul trecut? Mai vrei o rundă cu el?

Îmi trosnesc gâtul și mă uit în jur după Lee. Chiar și la înălțimea mea neobișnuită, mi-e greu să văd dincolo de oamenii din jur.

– Sigur, atât timp cât te asiguri că șansele sunt împotriva mea. Prețurile de la spițerie s-au mărit. Se pare că unele ingrediente de care au nevoie cresc aproape de front și e din ce în ce mai greu să faci rost de ele. Data viitoare vreau să câștig de două ori mai mult.

Igor se încruntă și mai tare decât de obicei. Este genul de persoană care pare mereu nefericită, așa a fost de când îl știu, adică toată viața mea.

Probabil o să se ofere să plătească medicamentele mamei, lucru pe care îl refuz de ani întregi. N-am nici o problemă să accept ajutor când am nevoie, dar aproape toți din orașul regal

Sturmfront, unde locuim – de fapt, toți din țara asta uitată de zeiță – au o viață grea.

Viața noastră și banii sunt investiți în războiul nesfârșit cu Stărpitorii.

Nu am de gând ca, din cauza mea, Igor să mănânce mai puțin. O să ne descurcăm, mereu o facem.

Chiar atunci, un braț cald mă învăluie în jurul umerilor și mă lovește mirosul curat de săpun cu pin, un iz familiar, care mă liniștește instantaneu. Mă sprijin de corpul tare al lui Lee și privesc în sus, spre fața lui, la liniile ascuțite ale maxilarului, acoperite cu un început de barbă, și la ochii lui strălucitori, de un albastru precum marea.

Lee îmi aruncă un zâmbet ștregăresc ce-mi face coapsele să se încordeze și ridică o pungă micuță care face zgomot.

– Frumoasă luptă, pisicuțo! Cumpără-i ceva drăguț surorii tale de ziua numelui, din partea mea.

Îmi strecoară punga în buzunar în timp ce mă ridic pe vârfuri, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului lui și trăgându-i fața spre a mea, însetată după atingerea lui.

Înainte să-l pot săruta, cineva tușește și ridic privirea, în timp ce creierul meu e încetoșat de dorință. Igor se foiește stânjenit. Eu și Lee suntem împreună de mai bine de un an, dar Igor încă nu s-a obișnuit cu asta.

– Mă duc să vorbesc cu Davey despre următoarea luptă, spune Igor, mutându-și privirea de la noi. Vă las singuri. Meryn, să treci pe la mine înainte să pleci!

Se întoarce și se depărtează repede, iar eu nu mă pot abține și izbucnesc în râs.

– Săracul Igor! Cred că l-am scandalizat.

Lee îmi aruncă un zâmbet leneș, mă ia de șolduri și mă strânge, atingerea lui fiind o promisiune întunecată. Apoi își apropie gura de urechea mea.

– Mă bucur că nu-mi poate citi gândurile, șoptește, iar pulsul mi-o ia razna. Nu ar mai putea să se uite vreodată la mine.

Mă apropii de el, dar, dintr-odată, agitația se intensifică. Un bărbat răvășit înaintează prin mulțime.

Privirea lui îngălbenită și pierdută e fixată asupra mea.

– Idioato! balmăjește în timp ce se apropie. Ai aranjat pariurile, nemernico. Știu că asta ai făcut!

– Îți pupi mama cu gura aia? îl întreb eu amuzată.

Lee privește scena relaxat, cu un zâmbet subtil pe buze.

Bărbatul scoate un cuțit din buzunar, lama boantă a acestuia strălucind în lumina slabă. Mereu există câte unul care nu suportă faptul că am câștigat și victoria mea îl împinge dincolo de limită.

– Din cauza ta, am pierdut ultimii bani. O să plătești pentru asta.

Îndreaptă cuțitul spre mine, dar, înainte să mai facă un pas, mă pun în mișcare. Îl lovesc tare în încheietură și scapă cuțitul. Îl prind înainte să apuce să clipească și îi apăs lama fix sub mărul lui Adam.

– Care era planul? Aveai de gând să înfrunți persoana care tocmai a câștigat o luptă brutală folosind cuțitul ăsta patetic de unt? Voi ai să mă intimidezi, pentru că evident că aveam să fiu înspăimântată de arma ta extrem de periculoasă pe care mă pricep să o mânuiesc?

Apăs cuțitul și mai tare pe gâtul lui și o dungă roșie apare sub lamă. Bărbatul scâncește. Mă lovește mirosul de urină și îmi dau seama că a făcut pe el. Absolut patetic!

– Așa-ți trebuie dacă pariezi împotriva unei femei. Pleacă naibii de aici! Dacă o să te mai văd la vreuna dintre luptele mele, o să duc treaba până la capăt.

Bărbatul îmi aruncă o ultimă privire înspăimântată și se pierde în mulțime. Nimeni nu se sinchisește să-l mai privească, toți sunt prea concentrați la următoarea luptă.

– Ce idiot! bombăne Lee.

Apoi mă ia de mână și mă trage prin mulțime, spre o adunătură de mese și scaune de la capătul depozitului. Ne așezăm și deschide repede rucsacul pe care l-a adus, scoțând o cremă antiseptică și niște bandaje.

Îmi trage scaunul spre el, apoi mă prinde ferm de bărbie, în timp ce mă dă cu cremă pe frunte. Căldura atingerii lui se luptă cu înțepătura provocată de alifie.

– Nu te mișca, pisicuțo! spune el, fără să lase loc de comentarii. Rana asta e urâtă.

Ăsta a devenit ritualul nostru după fiecare luptă, de când a început să vină la ele, acum un an. Eu mă rănesc, iar el mă vindecă. Îmi place să am pe cineva care să aibă grijă de mine, mai mult decât aș recunoaște vreodată.

Ne-am întâlnit în piața din cartierul de nord. Eu mergeam să o iau pe Saela de la școală, când un cal s-a speriat și a fugit de lângă negustorul lui. Se îndrepta direct spre sora mea mai mică, iar eu eram prea departe ca să pot face ceva. În acel moment, am fost convinsă că aveam să o văd murind în fața mea, fără să pot face nimic.

Apoi Lee a sărit în fața calului, cu mâinile ridicate, într-o mișcare liniștitoare, iar animalul pur și simplu s-a oprit. Lee l-a calmat și mi-a salvat sora.

M-am dus să-i mulțumesc, iar, în clipa în care ni s-au intersectat privirile, am știut că voi fi a lui. Doar un bărbat special poate să imblânzească o creatură sălbatică.

– Ți-ai făcut griji din cauza tipului care tocmai m-a atacat? îl întreb, pentru că e neobișnuit de tăcut.

Privirile ni se intersectează, dar nu reușesc să intuiesc ce gândește.

– Știam că Mâța Vagaboandă poate să-i facă față. Dar mi-ar plăcea să-ți termini luptele mai repede. Rănile ca asta sunt inutile. Meryn, într-o zi, e posibil să dai peste cineva mai abil decât tine. E posibil nici să nu te aștepți la asta.

Mă mângâie pe obraz și mă așez în poala lui, trăgându-l din ce în ce mai aproape.

– Mulțumesc! îi șoptesc peste buze. Pentru că ai grijă de mine. Pentru că-ți pasă dacă sunt rănită.

Lee își afundă o mână în părul meu și mă ține pe loc în timp ce mă sărută apăsător. Cealaltă mână și-o înfășoară în jurul spatelui

meu și mă trage mai aproape, cât să-i simt erecția. Un geamăt mi se revarsă în gura lui, iar el se retrage, dezbrăcându-mă din priviri.

– Vino la mine diseară! spune el ferm.

Lee are un apartament în cartierul de nord, unde stă singur. Însă, cum e mesagerul castelului, stă acolo doar parțial, deseori dormind câteva ore în barăcile castelului, între sarcini. Îl vizitez cât de des pot, dar, din cauza stării mamei și a faptului că trebuie să am grijă de Saela, nu-l văd atât de des pe cât am vrea amândoi.

Mă pregătesc să încuviințez, când aud un ton grav care mă strigă:

– Meryn.

Mă întorc și îl văd pe Igor îndreptându-se spre noi prin mulțime. Expresia lui e încordată.

– Umblă vorba că un alt copil a dispărut din est.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Mă ridic imediat din brațele lui Lee și îl privesc pe Igor în ochi.

– Descrierea?

– O fetiță. Are în jur de zece ani. Au spus... Au spus că are părul închis la culoare și ochii de culoarea alunei.

„Nu!“

Mă uit la Lee, în timp ce încerc să gădesc în minte cel mai rapid drum spre casă.

– Du-te! zice Lee, ridicându-se și el. Trebuie să te duci.

Încuviințez.

– Meryn, ar putea fi oricine, spune Igor.

Dar nu-l bag în seamă. Deja îmi fac loc prin mulțimea agitată, în timp ce inima îmi bate cu putere. Lemnul îmi mușcă palmele când deschid ușile de la depozit, iar aerul tăios al nopții mă lovește. Am plecat așa repede, că am uitat să-mi strâng lucrurile sau să-mi trag haina jerpelită pe mine. Dar sunt sigură că Igor o să le ia.

Și, oricum, cine are nevoie de haină, când panica mi-a incendiat sângele?

Străzile din cartierul de sud, care e cel mai îndepărtat de castel, sunt bizar de întunecate și de încețoșate, ca de obicei, de altfel. Cei care locuiesc aici nu se sinchisesc să-și dea puținii bani pe menținerea torțelor aprinse. Oricum nu au cum să îndepărteze întunericul din cartierul ăsta, căci e îmbibat în structură.

Sudul e acea parte a orașului regal unde te duci când vrei să faci ceva ilegal, ilicit sau îndoielnic din punct de vedere moral. Câteva torțe nu ar împiedica asta.

Fac niște calcule rapide. Drumul normal din sud până în est durează cel puțin 45 de minute, dacă merg pe strada principală din cartierul central. Dar sunt rapidă, datorită picioarelor lungi și musculoase. Și cunosc cartierul, așa cum nu l-ar cunoaște niciodată o persoană educată.

Dacă o iau pe alei, pot să ajung în 20, poate chiar 15 minute.

Așa că trag aer în piept și apoi o iau la fugă, îndreptându-mă spre numeroasele depozite dărăpănate. Picioarele mă poartă prin piața murdară din sud, apoi o iau pe aleile cu clădiri sărăcicioase, care se află între cartierul central și cel de est.

Sărăcia plutește în aer și încerc să respir pe gură, ca să evit duhoarea corpurilor nespălate. Deși cartierul de sud e cel mai sărac, cel de est nu e cu nimic mai presus. Nici un loc din Sturm frost nu e cu adevărat prosper.

Mai auzim zvonuri despre viața opulentă pe care o au războinicii de elită ai regelui, Predestinații. Știu că măcar ei nu-și fac griji că le vor fi răpiți copiii din pat în miezul nopții.

„Saela.“

Gândul îmi dă forță și măresc pasul. Plămânii și picioarele îmi ard în sincron. În timp ce mă apropii de granița dintre cartierul central și cel de est, castelul regelui Cyril se înalță peste tot. Piatra gri bântuie deasupra orașului, iar zidurile sale luminate fac străzile mai vizibile.

Mă aplec pe sub frânghii cu haine puse la uscat și sar peste pietre sfărâmate, în timp ce întetesc pasul. Alerg pe la marginea cartierului de est și, într-un final, ajung în piața cartierului

nostru. E mai curată decât cea din sud și chiar e folosită de oamenii din zonă.

Plânsetul unei mame îndurerate umple aerul. În numele zeiței, te rog eu să nu fie adevărat!

În ceață văd o mulțime. Dau oamenii laoparte până ajung în mijloc.

„Te rog să nu fie mama!“

Femeia de pe jos își ridică privirea umedă spre mine. E doamna Sawyer, o croitoreasă care locuiește la câteva străzi de noi. Lângă ea sunt soțul și fiii ei mai mari. Se vaită din nou.

– Leesa! Leesa! scâncește ea.

Apăsarea din piept devine mai puțin intensă, dar nu dispare.

Leesa Sawyer e una dintre prietenele bune ale Saelei, din școala primară. Mereu mă roagă s-o învăț cum să lovească cu pumnul, dar știu că părinților ei corecți nu le-ar plăcea asta. Leesa e plină de viață, amuzantă și isteată. Sau, mă rog, era așa.

Acum, Leesa face parte din lista din ce în ce mai lungă a copiilor care au dispărut.

Iar Oamenii Negri nu aduc niciodată înapoi ce iau.

Mă îndepărtez de mulțime și încerc să mă calmez, deoarece încă gâfâi după cât am alergat. Apoi o iau spre casă. Toate locuințele de aici sunt pe jumătate din lemn, pe jumătate din piatră, iar casa noastră nu e o excepție, deși e mai mică decât cele ale vecinilor. Tata a tot spus că o să adauge un etaj după nașterea copilului.

Doar că nu s-a mai întors din război ca să-și pună planul în practică.

O iau pe strada noastră întunecată, iar pașii mei răsună în jur. Observ că șindrilele de pe acoperiș par uzate. E timpul să înlocuiesc câteva, dar asta e o sarcină pentru altă zi.

Înăuntru e întuneric, cu excepția unei singure lumânări care arde pe cornișa de lemn din sufragerie.

Mama se plimbă agitată, părul ei brunet fiind nepieptănat și ciufulit. Bombăne ceva, în timp ce trage de cămașa de noapte

găurită de molii, care e pusă pe dos. Când mă vede, privirea ei e teribilă, goală, și mă întreb de ce străin o să am parte azi.

Când e așa, nu știe cine sunt. Nu recunoaște pe nimeni, fiind pierdută într-o lume creată de mintea ei. Uneori, e dulce în nebunia ei, afectuoasă și iubitoare. Alteori, e violentă. Atunci distruge puținele bunuri pe care le avem și ridică mâna la noi.

Când e așa și eu nu sunt de față, Saela știe că trebuie să se închidă în camera noastră și s-o încuie din interior. Doar eu am cheia.

– Lumina! exclamă mama pe un ton îndurerat.

Vine repede la mine și mă strânge tare, aproape dureros, de braț.

– Of, Lumina. Azi au avut loc niște grozăvii. Gemenii încearcă să te găsească, dar nu mă ascultă niciodată, niciodată, niciodată...

– Mamă, liniștește-te!

O mângâi pe păr, ca să se calmeze. Lumina și gemenii, oricine ar fi ei, se numără printre iluziile pe care le are des.

– Vino în pat, o să-i pun pe gemeni pe fugă!

O duc în camera ei și o ajut să se întindă pe salteaua cu cocoaloașe, apoi iau flaconul cu pastile de lângă pat, cel pe care-l luăm de la spițer. Atât el, cât și doctorul spun că o ajută cu iluziile pe care le are. Uneori, așa e, dar, deseori, am impresia că nimic nu o s-o mai aducă înapoi. Îi dau repede o lingură cu medicamentul puternic mirositor și cleios și trag pătura aspră și prea subțire peste ea.

Mama își ia medicamentul fără să protesteze și închide ochii în clipa în care își pune capul pe pernă. O privesc în timp ce respirația i se liniștește, apoi mă duc să o verific pe Saela.

Așa cum bănuiam, sora mea s-a încuiat în camera noastră, așa că scot cheia și descui ușa.

Saela stă ghemuită pe patul ei mic și doarme dusă. Părul brunet îi e răsfirat pe perna subțire. Are 10 ani, aproape 11. La fel ca Leesa Sawyer.

Când doarme, Saela seamănă așa mult cu tatăl nostru, tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată. Are aceeași bărbie proeminentă,

același nas acvilin. Odată cu trecerea anilor, amintirile cu el se estompează, dar ea îl readuce la viață.

Mă așez pe patul ei și o mângâi pe obraz.

– Nu o să permit să ți se întâmple nimic, îți promit! îi șoptesc, în timp ce un instinct protector feroce îmi arde în piept.

Stomacul mi se întoarce pe dos. M-am săturat să duc o viață în care pur și simplu accept faptul că nu pot controla nimic, în care copiii noștri, pur și simplu, dispar și nimeni nu face nimic în privința asta.

În seara asta, pericolul a fost prea aproape.

Și, dacă nimeni nu are de gând să oprească ce se întâmplă, atunci o s-o fac eu.

Capitolul 2

– Din nou, strigă Igor în timpul antrenamentului de după-amiază.

Nu pare deloc impresionat de faptul că găfâi sau că tunica mi-e presărată cu pete de transpirație.

Îl privesc în ochi și mormăi, dar el doar ridică dintr-o sprâncenă și zâmbește.

– Din nou! repetă. Și de data asta încearcă să nu-ți dai de gol următoarea mișcare! Nu uita ce ți-am arătat!

Mă îndrept și încerc să-mi controlez respirația. Coapsele mă omoară, epuizate de la munca de dimineață, când am ridicat întruna găleți cu apă la spălătoria unde lucrez. Am moștenit postul de la mama, după ce a început să nu mai meargă la muncă, acum unsprezece ani.

Cineva trebuia să se ducă în locul ei, ca să avem ce pune pe masă și un acoperiș deasupra capului. Așa că am renunțat la școală și n-am mai privit înapoi.

Nu contează că sunt obosită. Toată lumea e obosită, iar Igor nu acceptă scuze. Nu în ringul de luptă și clar nu aici, în curtea lui, unde mă antrenează.

Are dreptate. Nu-mi permit să dau dovadă de slăbiciune.

Nu dacă vreau să câștig în continuare. Și avem nevoie de banii în plus.

Lovesc cu piciorul manechinul de practică, iar Igor își mormăie aprobarea. E cel mai apropiat lucru de un compliment